

Özgür Müyüz

– safdeha · 05 Ağustos 2016

“İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağını mı sanıyor!” Kıyame süresi, 36

Doğumla başlayan sevinç ve umut, yaşamının her anını sarıyor... Dertlerle karşılaştığımızda, sığınacak bir liman ararken, gitmemiz gereken doğru adrese-limanı her ne hikmetse, bulamıyoruz veya göremiyoruz. Sanki dertlerimize çare olacak ve çözüm bulacak yalnızca insanlarmış gibi onları arıyoruz çevremizde. Yalnızlığımızı hissettiğimiz o zamanlarda, sanki fırtınaya yakalanmış bir geminin güvenilecek bir liman araması gibi güvenilebilecek bir insanı, dostu hararetle ararız. Oysaki her insanda bizim gibi aynı şeylere yönelmekte ve çevresinde yeni bir dert veya bununla bağlantılı acı veren paylaşımları istememektedir... Neden hastaneye gitsin ki? Neden mezarlığa varsın ki? Neden içinde bir burukluk kalsın ve gülmek varken, eğlenmek dururken acıları paylaşsın ki?

İnsan doğumla başlayan yaşamında ne zaman öleceğini bilmeden dünya hapisanesine girer ve bütün istek ve çözümlerini burada bulmaya çalışır. Oysaki düşünebildiği ve aldığı eğitim ölçüsünde yaşayabileceği yer ve dünya içinde sayısı belirsiz herhangi bir yer bulunmaktadır. Fakat tüm bunları bedeniyle ölçeklenmiş çok küçük bir fiziksel zırh içinde sıkıştırdığı ruhunda saklamaktadır. Ruhunu saran bu ölçeklenemez basınç ve içinde sakladığı benlik dışarıya taşmadıkça hiçbir an huzur bulamaz insan. Kendisine benzer insanlarla konuşmak, aynı paralellik içinde paylaşımlarını genişletmek ve en azından güvene gerek duymadığı kendine has yaşam döngüsünü şekillendirmek zorundadır. Aslında dinsel öğütler bunu bütünüyle çözmektedir. İnsana yaşamına rehber olacak her şey yaratıcı tarafından insana bir define niteliğinde verilmektedir. Elbette define herkesin göreceği yere gömülmez. Onu görmek ve bulmak için insanda bir gayretin olması da gerekir.

İnsanlar bu gayret yerine, anlık çözümler ve yanlış felsefeler peşinde, daha karizmatik görünebilmek adına sınırlı ömrüne yazık etmekte, esas yoldan hedefe gitmek yerine tali yollara saparak yaşamını sürekli karmaşık hale getirmektedir. Oysa yaşam çok basittir. Tek yapılması gereken insan kendi yerçekimini keşfedecek, kul olması gereken yaratıcıyı öğrenecek ve kısa emellerle her an öleceğini düşünerek, bu dünyanın maddesel varlığına sahiplenmeden çevresinin ve kendisinin etrafına verdiği zararlardan sıyrılmasını bilecektir!

İnsan sonuçta, nefsinin bitmek tükenmez şerli isteklerini ve uzun emellerini-hedeflerini yok edip, tam anlamıyla yaratıcıya bağlandığında ancak özgür olabilir. Yaratıcıya güvenmeyen insan çarşıda elini açmış dilenen insana benzer. Böylece dünyayı amaç edinmek ve sahiplenmek yerine, esas gideceği yere-öbür dünyaya, karıncanın yaz geldiğinde kışın azığını hazırladığı gibi güzel amelleri yaşamalı ve bir gün emanet aldığı her şeyini ölümlle bırakırken, içindeki dünyayı da, derdini de korku yerine sevinçle, Mevlana'nın düğün gecesi gibi sevimli hale getirebilmelidir.

Vesselam, özgürlük tam manasıyla Allah'a teslimiyettir.

Saffet Kuramaz